

og Befolkning kom til at leve under provisoriske Tilstande, under løbløse Tilstande, tror jeg at kunne forsikre om, at den offentlige Mening, som eksisterer i Befolkningen, er stærkt nok og skal vise sig at være stærkt nok til at lede Regjeringen igjen ind paa det rette Spor. Men det skal siges til Regjeringen, til den i dette Thing, at hvad den vel bør vogte sig for, er at føre Befolkningen der hen til, at den skal komme til at bruge stærke Midler for igjen at faae den ind i det normale Spor. Det skal siges til Regjeringen, og det skal siges til den her i dette Thing, at skulde det ske, da bærer Regjeringen Ansvaret derfor og ikke Befolkningen. Det er min fulde Overbevisning, at Befolkningen til enhver Tid vil nøie vogte sig for at gaa udenfor Grundlovens Grændser, medmindre Grundloven fra oven bliver tilintetgjort. Skulde den fra oven blive tilintetgjort, da er det klart, at da hester heller ikke Befolkningen ved den længere; da er det klart, at da kan der fremføres Situationer, som i Diebliffet ere skjulte, men som det bliver meget ubehageligt at bære Ansvaret for. Skal man dømmes efter de Artikler, som ere fremkomne i Regjeringens Organ, ja, saa er det klart, at saa skal man ud i løbløse Tilstande, saa skulle vi ud i provisoriske Tilstande. Det har man tydelig og klart sagt der; der har slet ikke været Tanke eller Mening om, at man skulde søge en Overenskomst eller søge at faae en Finantslov, som kunde være brugelig; nei, man har Dag efter Dag, Tid efter Tid præciferet de provisoriske Tilstande; der var slet intet Andet at gjøre, og hvad tror De, hvis man kommer ud i disse Tilstande? Hvorledes tror De, det vil gaa? Hvad er det, Regjeringens Venner har at stole paa? Hvad er der tilbage, naar vi komme ud i saadanne Tilstande? Det Gæste, der er tilbage, den eneste Lov, der er tilbage, er Magten. Tror Regjeringens Venner, at de sidde inde med Magten, tror jeg at kunne sige dem, at de tage fejl. Jeg tror, at den lille Klippe, om jeg saa maa kalde det, eller den lille Stykke, som for Diebliffet staar som Regjeringens Venner, ikke paa nogen Maade kan gjøre sig til af at sidde inde med Magten. Ganske sikkert veed man og har tidt nok hørt Exemppler paa, at de tro at have den militære Stykke paa deres Side. De tro maaffte derigjennem

at kunne kue Folket, at kunne vedlive at være i Besiddelse af Magten. Men de skulle tage dem i Bære for at tro dette; den store Del af den militære Stand rekruterer fra den store Del af Befolkningen, fra den Del af Befolkningen, som har faaet Dinene op for, hvorledes det gaar til i Samfundet, og som staar paa Oppositionens Side. Det var ikke utænkeligt, at i det givne Diebliff, hvor saadanne Sager kom frem, Bajonetterne kunde komme til at vende den anden Wei. Ja, mine Herrer, de maa undskyldte mig, jeg tager det fra den alvorlige Side, og jeg tror, at Situationen er af den Bestaaffenhed, at den bør tages fra den alvorlige Side. Under den nuværende Regjeringensperiode er Agtelsen for, hvad der hedder Lov og Ret, bleven nedbrudt ikke saa ganske lidt her til Lands. Det vilde være at haabe og ønske, at den ikke skulde blive nedbrudt mere, end den alt er i Forveien. Skulde det vise sig, vil jeg i hvert Tilfælde ikke have gjort mig skyldig i ikke at have advaret Regjeringen derimod. Jeg vil advare Regjeringen derimod, og jeg vil advare Regjeringens Venner derimod. Jeg vil sige til Regjeringens Venner: Lad os ikke lege med Ilden! Ilden er tilstede, og det mindste Vindpust kan forarsage, at den kommer til at flamme op. Jeg har ikke fremført disse Bemærkninger, fordi jeg havde tænkt mig, at det vilde have nogenstomhelst Indflydelse paa den nuværende Regjering. Nei, dertil kjender man den alt for godt. Heller ikke tror jeg, at det vil have Indflydelse paa Regjeringens Venner. Men naar jeg har fremført det, har jeg gjort det som en Pligt. Jeg er udgaaet fra det store, brede Sag; jeg tilhører det store, brede Sag ude i Befolkningen; jeg tilhører dem, som for nærværende Tid have faaet Dinene op for, hvor mange store Uretfærdigheder de lide under i vort nuværende Samfund, og jeg tror paa deres Vegne at kunne sige, at de ikke ville taale, at de mange Uretfærdigheder, hvorunder de lide i Diebliffet, skulde blive forøgede med endnu en Uretfærdighed fra Regjeringens Side. Jeg vil sige det forud; jeg tror, at jeg har den Pligt, og jeg tror med Rette at kunne paa tale det og tale paa deres Vegne, til hvem jeg hører. Før jeg slutter mine Bemærkninger, skal jeg endnu henvende et Par Ord til Regjeringens Venner, og jeg vil da spørge